

Tyskerne om, hvad deres egne Venner havde forpligtet sig til, da de var samlet med danske Socialdemokrater i 1919. Det er det, jeg er blevet skældt ud for som aldrig nogen Sinde tidligere, og det, hvorfor jeg er blevet kaldt antinational af „Nationaltidende“, der skrev lange Artikler i den Anledning. Nu er det et sikkert og solidt Holdepunkt, naar vi taler med tyske, særlig tyske Socialdemokrater, angaaende Grænsespørgsmaal, og jeg haaber, at det skal medføre, at den Grænse, der ligger fast og ligger, hvor den skal ligge, fordi den ligger, hvor Folkene selv har lagt den, vil blive mere og mere anerkendt i Tyskland af det tyske Folk og til sidst ogsaa officielt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen skal jeg sige, at det er uden Betydning for mig, hvad herhjemme en Forening i Snolderød vedtager. Det, der er af Betydning, er, at Spørgsmaalet har været forhandlet mellem de danske Fagforeningers øverste Ledelse og de tyske Fagforeningers Ledere og det tyske og danske Parti, og det er derefter forelagt hver af disses kompetente Forsamlinger og vedtaget af dem, og saa er det Lov. At saa en Forening, som jeg sagde, i Snolderød eller et Blad i Snolderød indtager et andet Standpunkt, er uden Betydning. Standpunktet i 1919 i Bern var, at der kunde afstemmes samlet indenfor det, vi forstaaer ved 1ste Zone, og det er det, der er gentaget i de Overenskomster, vi har. Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har begæret Ordet. Jeg skal da tillade mig at rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem. Det er fremsat for mig paa et offentligt Møde dernede, at det ærede Medlem tidligere havde været Tilhænger af Folkenes Selvbestemmelsesret og stod paa det Standpunkt i vort Grænsespørgsmaal. Det er fremsat paa et offentligt Møde, og jeg vil give det ærede Medlem Lejlighed til at udtale sig derom.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Andersen: Hvad det ærede Medlem sigter til ved det Spørgsmaal, han rettede til mig, ved jeg ikke; jeg har altid staaet paa det Standpunkt, at man efter Tysklands Sammenbrud burde stræbe

hen til, at saa mange af vore danske Landsmænd som muligt kom tilbage til Danmark. — Overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vil jeg gerne sige, at jeg tidligere har udtalt min uforbeholdne Anerkendelse — og jeg gør det gerne igen ved denne Lejlighed — af den Overenskomst, som det danske og det tyske Socialdemokrati har sluttet vedrørende Mindretallets Rettigheder paa begge Sider af Grænsen. Men naar det ærede Medlem talte om den uforbeholdne Anerkendelse, som Grænsen havde fundet fra tysk Side, vil jeg minde om, at ved Forhandlingerne i den tyske Rigsdag om Ratifikationen af den dansk-tyske Overenskomst var der kun et eneste Medlem, der klart og utvetydigt og uforbeholdent anerkendte den satte Grænselinie, og det var Repræsentanten for det uafhængige Socialdemokrati Dr. Breitscheid. Nu er ganske vist det uafhængige Parti og Flertalspartiet sammensluttet i Tyskland, men selv den daværende Ordfører for Flertalssocialisterne, Frohme, tog et vist Forbehold under Forhandlingen i den tyske Rigsdag om Ratifikationen af den dansk-tyske Traktat. Men jeg deler det ærede Medlems Haab om, at vi naar til, at Grænsen fra tysk Side anerkendes i lige saa fuldt Omfang, som den statsretlig og politisk anerkendes herhjemme.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Jeg har jo ogsaa beklaget de Forbehold, der er taget af Frohme, men jeg forstaaer meget vel Baggrunden derfor, det er jo Angsten for at skabe Præcedens for andre Grænser, hvor der er øvet Vold mod Tyskland. Det var glædeligt at høre Dr. Breitscheids Tale, og det er endnu glædeligere, at efter Sammenslutningen af de to socialistiske Partier er der ingen Tvivl om, at Breitscheid kommer til at spille en overordentlig stor Rolle netop i saadanne Spørgsmaal; thi han er en af Danmarks bedste Venner. Det er maaske ikke bekendt, men jeg kan godt oplyse det her, jeg tror ikke, han selv vil have noget imod det, at et Par Maaneder efter Krigens Udbrud rejste han til Danmark, han kunde ikke udholde den chauvinistiske Atmosfære i Tyskland. Han rejste op gennem Sønderjylland, kom her til København, hvor han blandt andet talte med mig og udtalte sig paa det varmeste for en Løsning af dette Spørgsmaal i national Aand — det var i Oktober eller November 1914. Han bliver